

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

32C 113/2006-41

Městský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Jaroslavou Lobotkovou ve věci žalobců: a) [Jméno a Příjmení 1] **,** b) [Jméno a Příjmení 2] **,** oba bytem [Ulice, Město], oba zast. JUDr. Marií Cilínkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, proti žalované: **Všeobecná fakultní nemocnice v Praze,** se sídlem Praha 2, U Nemocnice 2, IČ: 00064165, **o ochranu osobnosti**

t a k t o :

I. Žaloba, podle které je žalovaný povinen zaplatit žalobci Ing. Pavlu Tuzarovi částku ve výši 150.000,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku,

s e z a m í t á .

II. Žaloba, podle které je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni Petře Tuzarové částku ve výši 150.000,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku,

s e z a m í t á .

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se proti žalované domáhali náhrady nemajetkové újmy v penězích, tedy nároku dle § 13 odst. 2 občanského zákoníku. K neoprávněnému zásahu do jejich osobnostní sféry mělo dojít nesprávným postupem žalované při zmrazování a uchovávání ejakulátů – spermií, tedy zárodečných buněk darovaných žalobcem pro účely umělého oplodnění žalobkyně jako manželky. Žalobci tvrdili, že postup žalované byl protiprávní, mělo dojít údajně k nějaké havárii, při které byl poškozen či zničen nejen vzorek uchovaný od žalobce, ale i nějaká další část spermobanky. V důsledku toho ze čtyř vzorků, které byly původně uloženy, jeden vzorek nebylo možno použít k umělému oplodnění, protože neobsahoval téměř žádné pohyblivé spermie, druhý vzorek byl bez souhlasu žalobců rozmražen žalovanou a druhé dva vzorky nebyly příliš kvalitní, došlo k oplodnění a následnému transferu jednoho vajíčka, to však do čtrnácti dnů odkrvácelo, došlo ke spontánnímu potratu, a to zřejmě z důvodů poškozených spermií.

Po časové stránce k odběru ejakulátu došlo v listopadu 2000 z důvodu onkologického onemocnění žalobce, vzhledem k předpokládané chemoterapii, jejímž důsledkem je ztráta plodnosti. Vzorky zůstaly zmražené ve spermobance žalované až do doby, kdy byl žalobce zdráv, ztráta plodnosti však přetrvává dosud, proto 15. 4. 2003 po přípravě žalobkyně k umělému oplodnění došlo k vydání prvního vzorku ejakulátu, 17. 4. 2003 žalobkyně sdělila přednostovi Sexuologického ústavu žalované, že první vzorek byl poškozen, 23. 4. 2003 pak byly žalobcům vydány zbývající dva vzorky ejakulátu, protože mezitím 22. 4. došlo k rozmražení jednoho vzorku, o kterém žalobci nebyli informováni. K umělému oplodnění žalobkyně ze zbývajících dvou vzorků došlo 16. 6. 2003 na pracovišti Fakultní nemocnice v Motole.

Ve věci již soud rozhodoval rozsudkem, žalobu zamítal s tím, že nedošlo k neoprávněnému zásahu do osobnostní sféry žalobců. Rozsudek zdejšího soudu byl potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze, k dovolání žalovaných byly oba rozsudky zrušeny a Nejvyšší soud ČR ve svém rozsudku uvedl závazný právní názor, že pod osobnostně právní ochranu osob by náleželo i právo na ochranu proti nepřípustnému nakládání s humánním genetickým materiálem, který byl dán do dispozice zdravotnického zařízení pro medicínské účely lidské reprodukce, tedy že došlo-li při uchování zdravotnickým zařízením ke znehodnocení nebo zničení mužských zárodečných buněk darovaných manželem pro účely umělého oplodnění manželky, jedná se o zásah do reprodukčních schopností dárce, jež jsou nepochybně hodnotou tvořící součást jeho tělesné integrity, a pokud by takový zásah byl proveden non lege artis, tedy protiprávně, byl by objektivně způsobilý narušit osobnost žalobce v jeho fyzické a morální integritě, a tedy tím neoprávněně zasáhnout do osobnostních práv manželů na soukromí a rodinný život, tak jak je chráněn ustanoveními § 11 a 13 občanského zákoníku.

Na základě shora uvedeného tedy soud prováděl dokazování k prokázání, zda došlo či nedošlo k postupu non lege artis ze strany pracovníků žalované.

Z výpovědi žalobkyně soud zjistil, že její manžel onemocněl, v nemocnici xxx, kam chodil, mu doporučili před zahájením vlastní léčby dojít si do Sexuologického ústavu k odebrání ejakulátu. Tehdy mu sdělili, že ejakulát vypadá dobře, že je tam kolem 20 milionů živých spermií, tedy v podstatě průměr. Domluvili se, že to uchovají, až by chtěli žalobci

ejakuláty použít. Přibližně po dvou letech, kdy byl manžel po chemoterapii a už byl v podstatě zdravý, chtěli další dítě. Začala tedy chodit do Motola na oddělení reprodukce, kde ji stimulovali a připravili na odběr vajíček. Potom volali do Sexuologického ústavu, jestli ty vzorky převážejí sami nebo jak se to dělá. Bylo jim řečeno, že mají přijet dva dny před odběrem vajíček s termoskou a do dvou hodin je převézt do Motola. Podepsali pouze, že přebírají jeden vzorek, a jeli se dvěma pracovnicemi žalované do suterénu, kde je spermobanka. Když ty pracovnice otevřely bandasku, tak se divily, že dusík není vidět, vše bylo v parách, ale dusík byl až dole v dolní polovině bandasky. Vzorek vyjmuly, daly do termosky, zalily tekutým dusíkem a žalobci to převezli do Motola, tam mohli být tak za dvacet minut. V laboratoři si vzorek převzali, asi po dvou dnech odebrali žalobkyni vajíčka, když tam potom volala, řekli jí, že se to nepovedlo, že spermie byly všechny mrtvé. Volala pak do Sexuologického ústavu, řekli jí, že neví, co se mohlo stát. Dali jí telefonní číslo na mobilní telefon doc. [Osoba 2], ten se také divil, co se mohlo stát, a říkal něco o havárii. Žalobkyně poté domlouvala další postup v Motole, měla ještě zamražené tři vzorky, v Motole se domluvila, že je všechny převezou do Motola, mluvili s doktorem [Osoba 1], dalším pracovníkem žalované, podepsali, že přebírají ty zbylé tři vzorky, pokud se s ním bavili o tom prvním vzorku, řekl, že neví, čím by to mohlo být. Pak jeli znovu do suterénu, laborantka otevřela bandasku, nebylo tam zase moc dusíku, ale bylo ho víc než předtím, protože byl vidět. Laborantka také nevěděla, jestli to množství dusíku je dostačující, ale zjistila, že už tam jsou jenom dva vzorky. Vrátili se za doktorem [Osoba 1] a ten v dokumentaci manžela, tedy žalobce, zjistil, že je zde připsáno, že doc. [Osoba 2] rozmrazil jeden vzorek, a že pacient byl informován. Žalobkyně tvrdila, že to nebyla pravda, protože o tom informováni nebyli. Potom v Motole domluvila další stimulaci, po druhé menstruaci ji znovu nastimulovali, z těch dvou vzorků prý však byla jen jedna polomrtvá spermie, kterou dali přímo do vajíčka, k oplodnění došlo, ale ona asi za čtrnáct dnů to odkrvácela. Laborantky jí tehdy říkaly, že spermie nebyla moc kvalitní, ale jiná možnost nebyla. Zmiňovaly se i o tom, že se jim to stává i se spermiemi od dárců, že si ženy zaplatí 500,- Kč a pak jsou spermie mrtvé. Říkaly, že na to není spoleh, a že si začaly budovat vlastní spermobanku. Dále žalobkyně upřesnila, že pokud tehdy telefonovala s doc. Zvěřinou a pokud tento mluvil o havárii, bylo to v tom směru, že jestli by tam nebyl dusík, tak že by to byla havárie. Slíbil jí, že zavolá, ale už se neozval. Potvrdila, že v bandasce dusík byl, ale vzorky manžela nebyly potopené, dusík byl v dolní polovině. Doktor [Osoba 1], když se ho ptali, se nevyjádřil, zda je to dostačující. Termoska, ve které vzorky převáželi, byla obyčejná, na čaj, takto jim to bylo řečeno, že se to tak běžně dělá. Do termosky daly vzorek a zalily dusíkem, nic neprasklo, vše bylo v pořádku převezeno do Motola.

Z výpovědi svědka [Osoba 2], soud zjistil, že pracuje jako xxx žalované od roku 1977. S žalobcem se seznámil v rámci onkologického programu, když chtěl před zahájením onkologické léčby uchovat ejakulát ve spermobance. Spermobanka je součástí laboratoře, je tam několik nádob s tekutým dusíkem, ve kterém se vzorky ukládají. Vzorky žalobce byly uloženy asi tři roky, než byl vyskladněn první vzorek. Potom se od žalobkyně dozvěděl, že ten vzorek po rozmrazení nebyl kvalitní, v té době se v laboratoři nic mimořádného nestalo, pokud by se stalo, byla by tam zpráva uložena. Uvedl, že si pamatuje, že v té době měli jeden nový kontejner, protože se porouchal ten kontejner, ve kterém se transportoval tekutý dusík. Oficiálně žádnou zprávu z reprodukčního centra nedostali, ale když mluvil se žalobkyní, nevěděl, co se děje, nemohl jí tedy říci, že došlo ke znehodnocení jiných vzorků, v té době nevěděl, jestli není problém právě v tom novém kontejneru. Proto provedli rozmražení několika vzorků pro kontrolu, mezitím i jednoho vzorku žalobce, ten nebyl příliš v pořádku. Ostatní vzorky nebyly znehodnoceny, uchovávají řadu vzorků od dárců nebo i pro obdobné případy, jako byl případ žalobců, neměli ani žádné informace z reprodukčního centra o

znehodnocení jiných vzorků. V letech 2000-2003, když docházelo k ukládání vzorků, se nic písemně nesepisovalo. Tehdy v podstatě s tímto postupem začínali, dodnes neexistuje žádná konkrétní právní úprava, v té době nebylo zvykem ani nic písemně vystavovat, v podstatě byly vzorky uloženy po dohodě s tím, že je žalobce potřeboval pro případné oplodnění manželky z důvodu svého onemocnění. Postup se změnil asi před dvěma roky (tedy cca v roce 2005), od té doby sepisují písemný revers. Svědek uvedl, že dodnes neví, co bylo příčinou znehodnocení vzorků, žádná technická závada zjištěna nebyla, takže o ní nemohl s žalobkyní ani hovořit. Jaký byl časový odstup do předání posledních dvou vzorků žalobců si svědek nepamatoval, ví, že se dostavila žalobkyně, respektive to předpokládá, protože většinou chodí ženy. Praxe je taková, že si přinesou termosku, do které se nalije trochu tekutého dusíku a do toho se vloží vzorky. Žádné protokoly při předání se nepsaly, k otázce praxe svědek uvedl, že u onkologických vzorků nemají možnost ověřování jejich kvality v průběhu uskladnění, zkusmo to nelze, takže nejsou schopni posoudit, jak se kvalita vzorku vyvíjí postupem času a podobně. Vycházejí z toho, že uskladňují vzorky, které nejsou úplně kvalitní, protože ten člověk je již v té době nemocný, některé vzorky mají daleko do normálu, ale z důvodu onkologické léčby je uskladňují. I u dárců, kteří jsou prověřeni a jejich vzorky jsou dá se říci perfektní, občas přijde hlášení z reprodukčního centra, že vzorek nebyl kvalitní, takové vzorky od těchto dárců postupně vyřazují z kontejnerů. K otázce praxe uvedl svědek, že dohled nad uskladněním vzorků má laborantka, průběh uskladnění kontroluje minimálně jednou týdně, když přivezou dva kontejnery s tekutým dusíkem, který se dolévá do uskladňovacích kontejnerů. Když je dost tekutého dusíku, dolévá se až po hrdlo, vše by mělo být v pořádku. Vlastní vzorky jsou uloženy v ampulkách, které jsou v kovových držácích potopeny do kontejneru. V ampulkách je semeno v roztoku, ve kterém se uchovává, většinou z jednoho odběru se udělá několik ampulek. V kontejneru je uloženo několik set vzorků, navzájem se ovlivňovat nemohou, ampulky jsou uzavřené. O kontrolách se nedělají žádné zápisy, je pouze seznam uložených vzorků. Na každé dolévání samozřejmě nedohlíží lékař, to dělají laborantky, nezapisuje se období, kdy se vyndává jiný vzorek z kontejneru, protože to trvá několik vteřin, ostatní uskladněné vzorky to nemůže ohrozit. To, že uložený vzorek je znehodnocen, se občas dozvědí, ale tehdy naprosto netušili, ani je nenapadlo, že by mohlo dojít k takovému problému, který dnes řeší soud. Kvalita vzorku se zjistí až po rozmrazení, u onkologických pacientů se snaží zachovat všechny vzorky, proto je běžně kontrolně nerozmrazují. V případě žalobce tehdy došlo k vyšetření pouze při odběru, byla zjištěna lehká porucha pohyblivosti spermií, s velkou pravděpodobností to bylo v souvislosti s nemocí žalobce. Tato porucha však nemá vliv na biologický stav spermií, pouze na pohyblivost. Po zmrazení vzorků nikdo neví, jaký byl stav zmrazeného vzorku, mohlo dojít ke znehodnocení zmrazením, ale to prostě neví, protože u onkologických pacientů se vzorky nerozmrazují. U dárců se dá udělat vyšetření, tedy odebrat vzorek, který se zmrazí a kontrolně rozmrazí pro posouzení, zda došlo k nějakým negativním změnám. Neexistují žádné konkrétní předpisy, ani v rámci kliniky, dodnes nemají ještě dost zkušeností, protože celý program není ukončen. Nejedná se fakticky o výzkumný program, jsou spermobanka s nejdelší tradicí v České republice, měli by zpracovat určité standardy pro postup na základě svých zkušeností, ale zatím k tomu dodnes nedošlo. Svědek potvrdil, že uchovávání vzorků není závislé ani na elektrické energii, ani na žádném jiném zdroji, pouze na dostatku tekutého dusíku, který zajišťuje dostatečnou teplotu zmrazení. Ke znehodnocení by mohlo dojít při nedostatku dusíku, další možností znehodnocení jsou kryofilní mikroorganismy, které se občas vyskytují, občas se to stává, ale to by se také zjistilo až po rozmrazení. Jiná možnost kontroly není. Svědek popřel, že by tehdy došlo k nějaké havárii, protože kdyby došlo, znamenalo by to, že by unikl tekutý dusík z kontejneru zcela, protože i kdyby došlo k tomu, že by dusík nebyl zcela dolit, zůstalo by v kontejneru minimálně -25 stupňů, což je teplota par tekutého dusíku. Aby si ověřili, že nedošlo k havárii, prováděli právě kontrolní rozmrazení některých vzorků

z kontejneru, protože by vlastně musely být znehodnoceny všechny, a to už by byl problém, který by bylo nutno řešit. Nic takového však zjištěno nebylo, kontejner slouží dodnes. Ty kryofilní organismy se mohou dostat do vzorku při nakládání s biologickým materiálem, i když mají vše sterilní, stát se to může. Svědek potvrdil, že formát A4 se zápisem, týkajícím se žalobce, je jediná dokumentace, která existuje, tehdy se nic jiného nesepisovalo.

Z lékařské zprávy vedené na jméno žalobce soud zjistil, že jsou zde jeho osobní údaje, přišel 8. 11. roku 2000, je zde záznam o jeho v té době aktuálním zdravotním stavu, zaznamenáno, že se léčí na xxx, plánuje se chemoterapie, jsou zde další údaje o porodech matky apod., jsou zde údaje o průběhu sexuologického života žalobce a údaje o množství ejakulátu, který byl odebrán. Na zadní straně jsou další údaje s datem 23. 4. 2003 psáno strojem kontrolní vyšetření vzorku z depa ve spermobance, nekrospermie – nebyla uchována vitální tkáň – kryo se nezdařila, pacientovi sdělen negativní stav a zkratka Zv., což je zřejmě zápis [Osoba 2]. Ke stejnému datu psáno rukou je záznam o pohovoru, záznam je částečně nečitelný, čitelné a podstatné je to, že žalobci žádali vydání tří vzorků, pod tím už je trojka přeškrtána, přepsáno na dva a podepsáno převzetí ejakulátu žalobcem. Zápis provedl [Osoba 1]. Je zaznamenáno, že žalobci žádají písemnou zprávu o výsledku revize, není zřejmé jaké. Dále, že žádají o úhradu doplatku za stimulaci před umělým oplodněním. Pod tím je dopsán záznam o přehledu vydání vzorku s datem 15. 4. 2003 jeden vzorek, s datem 24. 4. 2003 dva vzorky s tím, že 22. 4. 2003 byl jeden vzorek rozmražen. Další záznam se týká pouze žádosti o opis z dokumentace.

Z lékařských zpráv z fakultní nemocnice v Motole, které žalobci předložili v souvislosti s předmětem tohoto sporu, soud pouze zjistil údaje týkající se fertilizace in vitro, tedy umělého oplodnění, ze zprávy k datu 19. 6. 2003 soud zjistil, že byla injikována tři vajíčka získaná od žalobkyně, do každého byla právě injektována jedna spermie z rozmrazeného vzorku, u jednoho vajíčka byla druhý den patrna dvě prvojádra, vajíčko se dále rýhovalo, proto bylo transferováno 18. 6. 2003 ve stádiu 2 blastometr I. stupně kvality. Jinak byly zjištěny pouze údaje o vyšetřování plodnosti, údaje o množství a kvalitě odebraných vzorků. Ostatní údaje týkající se manželství žalobců, jednoho dítěte, které již žalobci z manželství mají apod. byly konec konců i věcí nespornou.

Z výpovědi [Osoba 1], xxx Sexuologického ústavu žalované, soud zjistil, že i v letech 2000-2003 pracoval na stejném místě, žalobce vyšetřoval, s žalobkyní pak určitě v průběhu let přišel do styku, když si vyzvedávala zmrazené ejakuláty. Svědek v podstatě potvrdil postup a chronologii tak, jak uvedl i svědek [Osoba 2], potvrdil, že rozmrazené vzorky žalobce nebyly příliš kvalitní, pokud on slyšel, pokud slyšel, prováděla se kontrola rozmražením jednoho vzorku a rozmražením vzorků jiných dárců, ale žádná situace, která by se dala nazvat havárií, tehdy neproběhla, o ničem takovém neví. Uvedl, že znehodnocení vzorků je dáno více faktory, každý vzorek není vhodný, ne každý vzorek se snáší s kryoprezervací, ne každý vzorek snáší zmrazení, případně i potom rozmrazení. Vědí to podle dárců, jejichž vzorky se kontrolují, když dojde ke znehodnocení, jsou vzorky od těchto dárců postupně vyřazovány. Z hlediska praxe svědek uvedl, že ani úplně dobrý vzorek není zárukou, že dojde k oplodnění, oni sami věc formulují tak, že je zde určitá šance. Svědek potvrdil, že při otevření kontejneru je vidět odpařující se páry tekutého dusíku, jestliže jsou vidět páry, je zřejmé, že tam dusík ještě je. Kontejner by musel zcela vyschnout, ale to by z něj už právě nešly páry při otevření. To by bylo zřejmé tedy na první pohled, znamenalo by to znehodnocení velkého množství vzorků a nic takového se u nich v letech 2000-2003 nestalo.

Z výpovědi svědkyně [Osoba 3] soud zjistil, že pracovala třicet let jako xxx a i xxx u žalované v Sexuologickém ústavu, a to asi do poloviny roku 2003. Žalobce nezná. Laboratoř má určitý návod, jak zmrazovat dodaný ejakulát, dělá se spermiogram, uchovávají se vzorky od dárců nebo chodí lidi sami, např. když jsou nemocní, aby si nechali zmrazit ejakulát. Tyto vzorky většinou nebývají kvalitní, mražením se to většinou ještě zhorší, po zmražení se vzorky ukládají v dusíku, ten se dolévá jednou týdně, když v kontejnerech přivezou nový dusík. Jinak to nejde, protože chtějí prázdné kontejnery odvézt zpátky, proto se to musí dolít hned. Za dobu její práce se nestalo, že by nějaký kontejner vyschl a došlo ke znehodnocení vzorků. Svědkyně potvrdila, že je běžné, že si pro vzorky chodí ženy s termoskou, do které dají tekutý dusík.

[Osoba 4], xxx Centra reprodukční genetiky Fakultní nemocnice v Motole, uvedla, že v roce 2003 pracovala na stejném místě, na žalobce si pamatuje, ale po předvolání k soudu si našla údaje o nich v databázi, protože jinak už by si to ani nepamatovala, ani by je nepoznala. Podle údajů z databáze si přinesli zmražené spermie, jeden vzorek, který byl uchovaný u žalované, po rozmražení bylo zjištěno, že je tam málo spermií I a nejsou pohyblivé. Nedá se zjistit, jakým způsobem k tomu došlo. Žádnou oficiální zprávu se vzorkem od žalované nedostali.

Z výpovědi svědkyně soud dále zjistil, že je běžné, že spermie nepřežijí zmražení, někdy se to stane, někdy ne, stává se to i jim, protože také uchovávají vzorky. Každý vzorek má jinou koncentraci spermií, běžně nebývá tak velký rozdíl, jako byl v případě žalobců, protože v prvním případě vůbec nedošlo k oplodnění třech vajíček, které byly k dispozici od žalobkyně, v druhém cyklu pak bylo získáno jedno embryo, tehdy byla také tři vajíčka, ale jen u jednoho došlo k oplodnění a potom k transferu. Spermie byly také málo pohyblivé, bylo jich málo, ale v jednom případě se to povedlo. Svědkyně dále popsala, že spermie, které jsou pohyblivé, používají, protože je předpoklad, že jsou živé. Ty nepohyblivé také ještě mohou být živé, ale nedá se to poznat. Dále potvrdila, že důvodů, proč nedojde k oplodnění, je celá řada, skladování v tekutém dusíku má samozřejmě vliv na úmrtnost spermií i u velmi kvalitních vzorků, v tomto případě bylo jen řádově padesát tisíc spermií, jen ojediněle byly některé pohyblivé.

Z výpovědi svědkyně [Osoba 5] soud zjistil, že pracuje jako xxx Centra reprodukční medicíny na klinice sv. Klimenta v Praze 7. V roce 2003 pracovala jako xxx ve Fakultní nemocnici v Motole. Na žalobce si pamatuje, měl se podrobit léčbě pro nádor varlat, nechal si tedy zmrazit spermie a následně u nich absolvovali léčbu, aby mohlo dojít k mimotělnímu oplodnění. Absolvovali dva cykly, v prvním nedošlo k transferu embrya, protože spermie nebyly pohyblivé, v druhém došlo k transferu jednoho embrya, ale k oplodnění nedošlo. Jaký to mělo důvod, nedokáže říci, dodnes probíhá série výzkumů, zjišťuje se období od transferu embrya do doby, než se v podstatě uchytí, úspěšnost i dnes se pohybuje mezi 30-40%. Běžně se transferují jedno nebo dvě embrya, i do současné doby, při jednom embryu je pravděpodobnost menší. Další podrobnosti z její výpovědi, které by nějak souvisely s předmětem tohoto sporu, soud nezjistil.

Z výpovědi svědkyně [Osoba 6] soud zjistil, že pracuje jako xxx v Genetu, s.r.o. Na žalobce si již přesně nevzpomíná, ale znala je v době, kdy pracovala v Motole, jako xxx pracuje již 11 let, takže přichází do styku se zmraženými vzorky ejakulátu. Běžný postup je ten, že se ejakulát uchovává přímo na pracovišti nebo se přiveze odjinud, to byla a je běžná praxe. Ke znehodnocení mražených vzorků by mohlo dojít, kdyby nastala nějaká havárie, což by znamenalo, že by vyprchal dusík. Za dobu, co pracovala v Motole, se nic takového nestalo,

jinak běžně bývá určen pracovník, který vzorky kontroluje jednou až dvakrát týdně, dalo by se použít i čidlo. Běžné je, že když se vzorky rozmrazí, spermie nejsou pohyblivé, to je zcela normální, u někoho víc, u někoho méně. Pokud se tehdy převážel vzorek z jiného pracoviště, měla by k tomu být průvodní zpráva se základními údaji. Neví, jestli všechny vzorky, které byly převezené do Motola, tuto průvodní zprávu měly, na podrobnosti si ani podle zprávy o fertilizaci in vitro s datem 19. 6. 2003 již nevzpomněla.

Na základě provedeného dokazování tedy nebylo zjištěno, že by došlo k jakémukoliv postupu, který by nebyl běžný při zmražování ejakulátů v období let 2000-2003. Ejakuláty se uchovávaly v tekutém dusíku, i jeho páry mají dostatečně nízkou teplotu na uchování vzorků, žalobkyně potvrdila, že v době, kdy si vyzvedávala první vzorek a druhé dva vzorky, páry dusíku z kontejneru unikaly viditelně. Uvedla naopak, že do kontejneru nebylo téměř vidět právě pro unikající páry. Co se týče v pořadí druhého vzorku, který byl rozmražen na pracovišti žalovaného, stalo se tak na základě vlastně stížnosti žalobkyně, žalobkyně i doc. [Osoba 2] shodně hovoří o tom, že žalobkyně si tehdy ztěžovala na to, že první rozmražený vzorek nebyl kvalitní, snažila se zjistit, co se stalo, a protože se přednosta Sexuologického ústavu obával, že by mohlo dojít skutečně k nějaké havárii, zkontroloval jeden vzorek uložený od žalobců a další vzorky ze stejného kontejneru, aby tuto možnost vyloučil. Žalobkyni uvedl, že to zkontroluje, to potvrdila i ona sama, jiná možnost kontroly než rozmražení objektivně neexistuje, je tedy zřejmé, že o tom žalobci informováni byli a museli si tohoto být vědomi.

S ohledem na to, že z posledních dvou vzorků došlo i k oplodnění vajíčka, i když nakonec k otěhotnění nedošlo, nelze zde dovodit ani příčinnou souvislost mezi uskladňováním spermií ve spermobance a neúspěchem oplodnění. Nadto skutečně od doby, kdy spermie byly uskladněny u žalované, do doby, než došlo k jejich rozmražení a použití, byly v dispozici jiného subjektu, mohlo tedy dojít i k přerušení příčinné souvislosti, i když ani toto jednoznačně prokázáno nebylo. V podstatě z výpovědí všech slyšených svědků, kteří jsou odborníky v daném oboru, bylo zjištěno, že v té rozhodné době neexistovaly vůbec žádné právní předpisy, postup, který byl zvolen u žalobců, byl zcela standardní, standardní byl i způsob předávání vzorků. To, že po rozmražení vzorky nejsou kvalitní, se stává zcela běžně, v podstatě se nedá jednoznačně zjistit příčina ani u nejkvalitnějších vzorků od dárců, natož u vzorků, které již nejsou příliš kvalitní v důsledku onemocnění mužů. K otázce jediného vzorku, který rozmrazovali pracovníci žalované v souvislosti se stížností žalobkyně, se již soud vypořádal shora.

Pokud žalobci navrhovali provést znalecký posudek k otázce mechanismu poškození spermatu žalobce, pak soud tento návrh zamítl pro nadbytečnost, neboť s odstupem fakticky sedmi let od doby, kdy došlo ke zmrazení ejakulátu, s odstupem dalších více než čtyř let od doby, kdy došlo k rozmrazení posledního vzorku, se mechanismus poškození zjistit nedá. Všichni svědkové uvedli, že k poškození spermatu dochází zcela běžně z různých příčin. Jestliže rozmražený vzorek ejakulátu již neexistuje, není možno provádět žádné znalecké zkoumání, stejně tak eventuální zjišťování znalce, jakým způsobem se uchovává sperma ve spermobance žalované v současné době, by nebylo použitelné a relevantní právě pro odstup času. Proto soud tento důkaz neprováděl. Žalobu pak soud zamítl s tím, že nebylo prokázáno, že by pracovníci žalované v případě žalobců jakýmkoliv způsobem postupovali non lege artis, či jen neeticky.

Výrok o náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 výkladem á contrário, když žalované v řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **l z e** podat odvolání do patnácti dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 3. prosince 2007

JUDr. Jaroslava L o b o t k o v á , v. r.
soudce

Za správnost vyhotovení:
V. M.